

Sygn. akt II CSK 47/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa S. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
przeciwko K. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 lipca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty
postępowania kasacyjnego w kwocie 3.600 (trzy tysiące
sześćset) złotych.**

UZASADNIENIE

Z związku ze skargą kasacyjną powoda S. [...] spółki z o.o. w T. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 lutego 2013 r. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a także eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń oczywiście wadliwych. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca Spółka przytoczyła przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Powołanie się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne obliuguje skarżącego do jego sprecyzowania, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz sformułowania własnego stanowiska przez skarżącego, przy czym wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Oparcie wniosku o przyjęcie skargi na przesłance

wskazanej w art. 398⁹ § 1 punkt 2 k.p.c. wymaga natomiast wykazania, że określony przepis prawa nie doczekał się jeszcze wykładni mimo, że budzi poważne kontrowersje bądź też jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012, I PK 144/12, z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08).

Przesłanek tych przedstawiona skarga kasacyjna nie spełnia. Sugerowane przez skarżącego istotne zagadnienie prawne sprowadza się w rozpatrywanej sprawie do wyjaśnienia kwestii, czy zawarcie nieważnej czynności prawnej powoduje nieistnienie tej czynności, czy ograniczenia dowodowe zawarte w art. 247 k.p.c. odnoszą się również do dokumentów obejmujących jednostronne oświadczenia woli oraz czy niesporządzenie dokumentu w całości przez stronę może być uznane za szczególną okoliczność uwzględniającą dopuszczenie dowodu z zeznań świadków i przesłuchania stron. Zagadnienia te mają jednak charakter pozorny w świetle zarówno ustaleń faktycznych, jak i argumentacji prawnej przedstawionej przez Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Skutki prawne nieważnej czynności prawnej to problematyka nie wymagająca, wobec bogatego dorobku doktryny i orzecznictwa, kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego. Drugie ze wskazanych przez skarżącego zagadnień doczekało się także rozstrzygnięcia w judykaturze Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2007 r., IV CSK 257/06, niepubl.), zaś trzeci problem to w istocie kwestia autonomicznej decyzji procesowej sądu orzekającego, dozwolonej przez prawo procesowe i uwarunkowanej oceną zaistniałych w konkretnej sprawie okoliczności faktycznych.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie) bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

W ocenie skarżącego oczywista zasadność przedstawionej skargi przejawia się w naruszeniu przez Sąd Apelacyjny art. 378 § 1 w związku z art. 368 § 1 k.p.c. polegającym na poddaniu kognicji Sądu Apelacyjnego uchybień procesowych nie wskazanych w apelacji pozwanego. Zarzut ten nie jest jednak zasadny, albowiem Sąd Apelacyjny nie przekroczył granic apelacji, a stwierdzenie naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 321 § 1 k.p.c. było konsekwencją rozpoznania sformułowanych w apelacji zarzutów pozwanego dotyczących ustaleń faktycznych.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego, który wniósł w terminie odpowiedź na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[aw]